

Avem o climă aspră, poate chiar absurd de aspră. Vara pe care o traversăm se găsește ca fiind nefiresc de fierbinte și exagerat de încinsă în comparație cu iarna pe care am traversat-o. Am avut o iarnă neașteptat de dură, cum nu mai fusese de multă vreme, iar deși a nins mai puțin decât în 1954, viscolul care a înecat case și sate în zăpadă și gerul de până la chiar -30°C în anumite locuri, au fost pe măsura dezastrului din anii '50. România are o climă nebună, nebună de tot, iar temperaturile de 35-40 de grade din ultima vreme, completează un tablou climatic cu puternice tendințe de hipercontinentalizare, amplitudinea termică iarnă-vară, ajungând similară cu cea din țări precum Afganistan, Iran, Irak ori Kazakhstan. Din păcate în ciuda faptului că suntem plasați pe culoarul curenților atlantici ce străbat Europa Centrală, iar România se găsește la câteva sute de kilometri de Egee și Adriatică, avem o climă paradoxală, astfel că „beneficiem” de ierni siberiene și veri sahariene.

Să fie de vină încălzirea globală, să fie de vină amplificarea activității solare, să se transforme soarele într-o supernovă, ori să fie un simplu hazard potențat de poluare, defrișări și consumul energetic exagerat? Nu putem ști cu siguranță. Poate că Soarele, după cum spun unii, are să se transforme într-o supernovă, greu de crezut, nu puține sunt vocile ce-i prevăd un viitor de pitică albă. Greu de spus care e cauza acestor aberații climatice, probabil avem de-a face cu câte puțin din fiecare element menționat mai sus.

În limbajul snobilor, „pitzipoancelor” și al altora, canicula se traduce prin „vreme frumoasă”. Cert este însă că de departe canicula este cel mai stresant hazard meteo, hazard ce-și pune puternic amprenta asupra psihicului uman și a reacțiilor indivizilor.

Canicula este obositoare, enervantă și prostește la fel ca și lecturarea presei de scandal. Canicula este vremea celor fără de căpătâi și a celor dornici de a își arăta partea instinctuală din personalitatea lor. Canicula e perfectă pentru o degustare de bere stătută la pet, având ca garnitură o savuroasă pungă de semințe de floarea soarelui.

Canicula este vremea acelor indivizi ce gesticulează grăbit la bustul gol ori fac încruntați plajă la umbra garajelor și a gardurilor, asemeni confrăților lor din Havana. Vremea aceasta dă naștere

unei atmosfere de foșgăială, agitație, transpirație și maimuțăreală, e momentul în care orașele și satele patriei noastre se afundă într-o umedă și fierbinte atmosferă cubaneză.

Vara, agitația este un fel de-a fi, iar astăzi traversăm un deșert al insolației colective. Efectele caniculei se simt peste tot, de la București până la răcorosul Bruxelles și din plictisitorul și aerisitul birou al vreunui comisar european și până în bucătăriile televiziunilor de debara.

Traversăm un continuu stres termic, indiferent că a fost vară ori iarnă s-a găsit constant câte ceva care să știe cum să crească indicele de confort termic, temperatură-umezeală dincolo de pragul celor 80 de unități. Unii chiar pentru a putea atinge și depăși acest prag, s-au împrumutat din diasporă. Nu știu dacă este vreun suflu al Saharei ori vreunul al Siberiei, dar cert este că pragul este de multă vreme depășit, atât la câmpie cât și la deal ori chiar la munte, poate prin vreun petrolier ancorat într-o piscină să fie altfel.

De fiecare dată când ai impresia că poți respira curat, nepoții crivățului siberian ne reamintesc de fratele lor saharian. Trăim într-un obositor Ribentrop-Molotov climatic! Aerul condiționat nu mai face față, el a fost tăiat cu 50% și IMNH-ul a anunțat noua politică cu privire la privatizarea aerului. Sub supravegherea unui expert de peste mai multe țări și o singură mare și lată, aerul va fi privatizat, astfel că o companie din Dubai cu sediul social la Murfatlar, capital grecesc și management austriac, va importa aer curat din Norvegia și îl va revinde pe piața românească. Experții americani și cercetătorii britanici salută introducerea impozitului pe aerul respirat per capita și se declară optimiști în vederea introducerii monitorizării de către UE a consumului de aer în România.

E prea cald, să fie oare tot din vina minerilor?

Mi-e teamă că la noi clima s-a pierdut de tot. Unii spun că ar fi de vină o lovitură de climat! Alții spun că de vină e Soarele care își revarsă ultimele sale râuri de foc și pară, înainte de a intra în galeria stelelor apuse! Nu vom ști niciodată însă, răspunsul e dincolo de capacitatea de înțelegere a unei societăți lipsite de o constituție athletică și flexibilă.

Această caniculă dușmănoasă și persistentă, ne trimite tot mai adânc în spațiul verilor din arealul ex-sovietic. Ne bate soarele în cap ca în delta fluviului Volga!

În anii trecuți clima noastră căpătase un timid, dar tot mai decis aspect submediteranean. Din păcate bruma aceasta de înmiresmat aer meridional-atlantic s-a risipit. Nimic nu mai e temperat în jurul nostru, ba chiar nici măcar temperat-continental nu mai se vede a fi! Vedem însă, peste tot excesele continentalismului specific stepelor rusești și central-asiatice! Avem nevoie de o climă temperată și de regăsirea acelei circulații a curenților aerieni ce dau savoarea verdelui crud al României! Cu gândul la o rapidă schimbare a circulației curenților de aer, îmi pun o singură întrebare:

Când vom scăpa, oare, de codul portocaliu?

Text: Gheorghe Andrei Daniel